

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 8 september 2008 in zaak nr. 07/26888 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 september 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 oktober 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

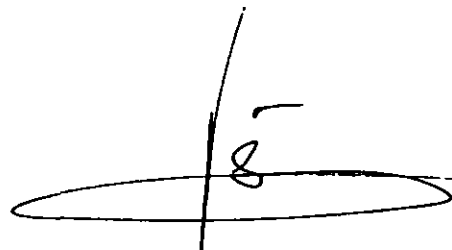
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 november 2008

309-600.

Verzonden: 24 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT Reg.nr. AWB 07 / 26888 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

e, eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 6 juni 2007.

Kenmerk: 0701.19.0246.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 18 juni 2008.

I. PROCESVERLOOP

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit van 6 juni 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit is namens eiser op 2 juli 2007 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. De gronden waarop het beroep berust zijn ingedient bij brief 17 juli 2007 en aangevuld bij brieven van 16 november 2007, 11 april 2008 en 10 juni 2008.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 18 juni 2008, alwaar voor eiser is verschenen zijn gemachtigde mr. I. Wudka, advocaat te Maastricht. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. P. van Zijl, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

Eiser stelt te zijn geboren op _____ en de Ivoriaanse nationaliteit te hebben. Hij heeft op 19 januari 2007 de in rubriek I genoemde aanvraag ingediend.

Verweerder heeft deze aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, in verbinding met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Eiser heeft toerekenbaar geen documenten of bescheiden overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas te onderbouwen, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser. Het asielrelaas van eiser ontbeert voorts positieve overtuigingskracht, weshalve dit ongeloofwaardig is te achten. Verweerder heeft daartoe verwezen naar de uitkomsten van de ten behoeve van de aanvraag van eiser verrichte taalanalyse door het Zweedse bureau "

Eiser heeft zich met dit besluit niet kunnen verenigen en heeft hiertegen in zijn brief van 17 juli 2007 aangevoerd - zakelijk weergegeven - dat:

- verweerder hem ten onrechte heeft tegengeworpen dat hij geen documenten of bescheiden heeft overgelegd;
- verweerder hem ten onrechte geen uitstel heeft verleend voor het doen inbrengen van een contra-expertise;
- verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom hij aanleiding heeft gezien voor het doen uitvoeren van een taalanalyse;
- verweerder er aan voorbijgaat dat elser wel degelijk juiste informatie over zijn (beweerdelijke) land van herkomst heeft verschaft.

In de brief van 16 november 2007 heeft eiser zich beroepen op "de jurisprudentie die inmiddels bekend is naar aanleiding van het door verweerder ingeschakelde bureau uit Zweden". Met de brief van 11 april 2008 heeft eiser een contra-expertise in geding gebracht. In deze contra-expertise, opgesteld door De Taalstudio, wordt geconcludeerd dat eisers land van herkomst "most probably" Ivoorkust is. Met de brief van 10 juni 2008 heeft elser een akte inzake zijn burgerlijke staat uit Ivoorkust in geding gebracht.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, helzij op zichzelf, helzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter slaving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Indien zich een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, mogen, ingevolge het eerste lid van dit artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) eerder in haar uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003/103) heeft overwogen, behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

De rechtbank is van oordeel dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zich in het onderhavige geval de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 voordoet. Verweerder heeft in dit kader betekenis mogen hechten aan het feit dat eiser geen enkel indicatief bewijs van zijn reis heeft overgelegd, noch gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd die zijn reisroute kunnen onderbouwen. Hetgeen van de zijde van eiser hiertegen is aangevoerd, is onvoldoende om tot een ander oordeel te leiden. In dit kader wordt nog door de rechtbank overwogen dat indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat is toe te rekenen aan de vreemdeling, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten.

Vervolgens overweegt de rechtbank dat, nu eiser een aanvraag voor verlening van een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd heeft ingediend, verweerder dient te onderzoeken of eiser aan de voorwaarden voor verlening van die verblijfsvergunning voldoet. Verweerder is derhalve niet gehouden te motiveren wat de aanleiding voor het laten verrichten van een taalanalyse is.

Op grond van hetgeen eiser tijdens het eerste gehoor heeft verklaard, is bij verweerder twijfel gerezen over de opgegeven nationaliteit en heeft hij om die reden een taalanalyse laten verrichten door het bureau "Sprakab". Uit het door dit bureau opgestelde rapport taalanalyse van 16 april 2007 blijkt dat door twee analisten onafhankelijk van elkaar is geconcludeerd dat eiser eenduidig is te herleiden tot (de spraak- en cultuurgemeenschap binnen) Guinee Conakry.

Op 2 mei 2007 is aan eiser het voornemen tot afwijzing van zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd bekendgemaakt, waarbij in de begeleidende brief van verweerder is vermeld dat de conclusie van de taalanalyse is dat eiser eenduidig niet afkomstig is uit het opgegeven land van herkomst. Verweerder heeft eiser er in deze brief op gewezen dat de mogelijkheid bestaat een contra-expertise te laten uitvoeren. Daarbij is vermeld dat als eiser voornemens is een contra-expertise te laten uitvoeren, hij dit binnen veertien dagen aan verweerder kenbaar dient te maken. Voorts is vermeld dat, indien binnen die termijn is aangetoond dat een contra-expertise zal worden uitgevoerd, de termijn voor het indienen van een zienswijze met twee weken zal worden verlengd.

Eiser heeft bij brief van 15 mei 2007 aangegeven het niet eens te zijn met de uitkomst van de taalanalyse en "zeer zeker" voornemens te zijn opdracht te geven tot het uitvoeren van een contra-expertise. Daarbij is voorts vermeld dat eiser (nog) niet beschikt over de financiën om de kosten van de contra-expertise te kunnen voldoen. Verder is verzocht om uitstel voor het indienen van de zienswijze op het voornemen.

Bij brief van 22 mei 2007 heeft verweerder het verzoek om uitstel afgewezen. Binnen de door verweerder gestelde termijn is geen zienswijze ontvangen. Verweerder heeft vervolgens het thans bestreden besluit genomen.

Bij brief van 8 juni 2007 heeft eiser verweerder (onder andere) een afschrift toegezonden van zijn brief van 31 mei 2007 aan De Taalstudio waarin is verzocht een contra-expertise uit te (doen) voeren. Bij brief van 19 juni 2007 heeft verweerder zijn reactie op de brief van 8 juni 2007 gegeven. Daarin heeft verweerder onder meer aangegeven dat hij geen aanleiding ziet het bestreden in te trekken, omdat niet is voldaan aan de voorwaarden voor uitstel.

De rechtbank stelt voorop dat, zoals ook herhaaldelijk door de Afdeling is overwogen (onder meer in haar uitspraak van 31 maart 2005, JV 2005/207), verweerder met het uitvoeren van een taalanalyse de desbetreffende vreemdeling tegemoet komt in de voldoening aan de ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 op hem rustende last om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, in het geval twijfel gerezen is over de gestelde identiteit en nationaliteit, waaronder in voorkomende gevallen begrepen de stamafkomst of de plaats van herkomst. Wanneer de taalanalyse deze twijfel niet wegneemt, kan de desbetreffende vreemdeling deze door het laten verrichten van een contra expertise alsnog trachten weg te nemen. Hiertoe kan hij, indien hij van mening is dat de analyse onvolkomenheden bevat, de band waarop het gesprek ten behoeve van de taalanalyse is opgenomen door een zelf gekozen onafhankelijke deskundige laten beoordelen en zo nodig van commentaar laten voorzien. De desbetreffende vreemdeling kan niet enkel door het plaatsen van kritische kanttekeningen bij de uitgevoerde taalanalyse teweegbrengen dat verweerder een nieuwe taalanalyse moet verrichten, dan wel van een van de taalanalyse afwijkende conclusie uit dient te gaan. Door het achterwege laten van een contra-expertise blijft de gerezen twijfel aan de identiteit en nationaliteit bestaan.

Zoals de Afdeling evenzeer eerder heeft overwogen (onder meer in voormelde uitspraak van 31 maart 2005), volgt uit artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 dat een rapport houdende een contra-expertise in beginsel in het kader van de besluitvorming dient te worden overgelegd. Slechts indien dit niet mogelijk is geweest als gevolg van niet aan de vreemdeling toe te rekenen omstandigheden, kan het in rechte bij de beoordeling worden betrokken.

Eiser heeft, hoewel hij daartoe door verweerder in de gelegenheid is gesteld, in de besluitvormingsfase niet met een opdrachtbevestiging van de Taalstudio aangetoond dat hij een contra-expertise heeft aangevraagd. Eerst nadat verweerder - na ommekomst van de termijn voor het indienen van een zienswijze - het bestreden besluit heeft genomen, heeft eiser aangetoond dat hij een verzoek tot het opstellen van een contra-expertise bij De Taalstudio had ingediend. Gelet op het feit dat zowel de opdracht aan De Taalstudio, als de reactie van De Taalstudio voor de datum van het bestreden besluit (dan wel: de door verweerder gestelde datum voor het indienen van een zienswijze) zijn verzonden, valt niet in te zien waarom deze stukken niet reeds in de besluitvormingsfase aan verweerder hadden kunnen worden toegezonden. Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat het niet aan eiser is toe te rekenen dat verweerder de contra-expertise niet in zijn besluitvorming heeft kunnen betrekken.

Het vorenstaande leidt tot het oordeel dat de rechtbank het eerst in beroep overgelegde rapport van de contra-expertise niet bij haar beoordeling kan betrekken. Derhalve staat nog slechts ter beoordeling of verweerder overigens betekenis heeft mogen hechten aan het rapport taalanalyse van 16 april 2007. In dat kader stelt de rechtbank vast dat in beroep is volstaan met het plaatsen van kritische kanttekeningen bij de uitgevoerde taalanalyse, hetgeen, zoals hiervoor reeds is overwogen, onvoldoende is voor het oordeel dat verweerder een nieuwe taalanalyse had moet verrichten, dan wel van een van de taalanalyse afwijkende conclusie had dienen uit te gaan. De verwijzing in de beroepsgronden naar niet nader geduide jurisprudentie inzake het bureau "Sprakab", kan hier niet aan af doen.

Nu op grond van het vorenstaande moet worden geoordeeld dat verweerders oordeel dat anderszels alsreleas geen positieve overtuigingskracht bezit en (derhalve) ongeloofwaardig is te achten, de rechterlijke toets kan doorstaan, heeft verweerder evenzeer terecht geoordeeld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000. Hetgeen overigens nog in beroep is aangevoerd, kan niet tot een ander oordeel leiden. Het beroep is derhalve ongegrond te achten.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als aangeven in rubriek III.

Reg.nr: AWB 07 / 26888

pagina 5 van 5

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. R.M.M. Kleijkers in tegenwoordigheid van mr. A.J.H. Bosgoed als griffier en in het openbaar uitgesproken op 8 september 2008.

w.g. A. Bosgoed

w.g. R. Kleijkers

Voor eensludend afschrift:
de griffier.

Verzonden op: -- 8 SEP 2008

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncdo artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtpraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

HOGERVORST WUDKA

HOGER BEROEPSCHRIFT

advocaten & procureurs

mr. M.E.Th. Hogervorst [▲]
 mr. Izi Wudka
 mr. P.J.M. Bongaarts
 mr. M.M.G. Helgers-Crompvoets

• Baroedeleger bij Nao Mediators Instituut
 ▲ MBO-rechts

Hertogsingel 20
 6214 AD Maastricht

Tel.:
 043 - 325 78 00

Fax:
 043 - 325 78 58

E-mail:
 info@hogervorstwudka.nl

Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

tevens per fax: 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 02 OKT 2008	
ZAAKNR.	200807328
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Inzake:

appellant,

Gemachtigde: mr. I. Wudka

Verweerder:

Ministerie van Justitie,
 de Staatssecretaris van Justitie

Hoger beroep tegen:

De uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
 zitting houdende te Maastricht d.d. 8 september 2008

1. Inleiding:

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht, d.d. 8 september 2008, met kenmerk 07 / 26888 BEPTDN KL ZI BOA, waarvan u bijgaand afschrift aantreft als *productie 1*.

Appellant heeft ondergetekende bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van het onderhavige beroepschrift.

2. Grieven:

In strijd met de rechtseenheid c.q. de rechtsontwikkeling danwel de rechtsbescherming in algemene zin is het volgende:

Appellant afkomstig uit Ivoorkust wordt door verweerder niet geloofd dat hij uit dat land afkomstig is.

Verweerder baseert zijn voormelde stellingname op een namens hem uitgevoerde taalanalyse.

Appellant betwist de deskundigheid van het namens verweerder in de hand genomen bureau "Sprakab".

Appellant heeft dat onder andere in beroep aangevoerd bij de Vreemdelingenkamer, zitting houdende te Maastricht, van welke uitspraak thans het onderhavige beroep aan de orde is, en heeft daartoe verwezen naar bestaande jurisprudentie, op het gebied van Sprakab.

De Rechtbank kan en mag een zodanige verwijzing naar jurisprudentie niet afdoen met alleen maar de motivering, "De verwijzing in de beroepsgronden naar niet geduide jurisprudentie inzake het bureau Sprakab", kan hier niet aan afdoen.

Appellant is van mening dat de Vreemdelingenkamer de jurisprudentie ambtshalve behoort te kennen.

De Rechtbank had, als zij kennis had genomen van de jurisprudentie, kunnen concluderen tot gegrondverklaring. Immers jurisprudentie zegt dat ten aanzien van het bureau Sprakab en de door dat bureau in de hand genomen medewerkers dat daarvan de deskundigheid niet is aangetoond en dat ook uit niets blijkt dat zij bij voortduring worden getoetst.

Het betreft onder andere de uitspraak van de Vreemdelingenkamer zittinghoudende te Alkmaar van 1 maart 2005, ABW 02 / 5279.

De Vreemdelingenkamer te Maastricht handelde daarnaast in strijd met de rechtsbescherming in algemene zin, omdat eiser gedurende de

procedure voor die Vreemdelingenkamer een contra-taalanalyse in het geding heeft gebracht, waarop de Rechtbank geen acht meer wil slaan.

De Rechtbank motiveert dit nalaten, van mede betrekken, op het gegeven dat appellant die contra-expertise tijdig verweerder had moeten tonen, althans in ieder geval tijdig verweerder had moeten tonen dat een opdracht aan De Taalstudio werd gegeven.

Wat daar ook van zij de contra-expertise werd gedurende de beroepsprocedure overgelegd alsmede een "Fiche Individuelle d'Etat civil".

De contra-expertise valt ten positieve voor appellant uit; op basis van de contra-expertise zou verweerder niet langer meer kunnen volhouden dat appellant niet uit Ivoorkust afkomstig is en duidt appellant met voormelde akte zijn identiteit aan.

Als appellant kan aantonen dat hij uit Ivoorkust afkomstig is, dan is op hem de categoriale bescherming van toepassing en verkrijgt hij een vergunning op grond van de D-grond.

De Rechtbank miskent de belangen van appellant.

CONCLUSIE:

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en gegrondverklaring van het door appellant ingestelde beroep, met veroordeling van verweerder in de kosten van de onderhavige procedure.

Gemachtigde

